

JO WATSON

Mám tě ráda,

nemám tě ráda

Od autorky bestselleru
S Láskou tě nenávidím

MÁM TĚ RÁDA, NEMÁM TĚ RÁDA

Copyright © 2019 Jo Watson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2020

Cover © Adéla Korbelařová, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0725-6 (pdf)

JO WATSON

Mám tě ráda,

nemám tě ráda

*Tuto knihu věnuji všem svým dámám ROSA, vy víte, o koho jde.
Všem vám moc děkuji za to, že jste mi pomohly tento příběh vy-
řešit. Díky vám je tak dobrý, jak jen může být.*

1

Poppy

Drama!

Vždycky si mě najde. Nehledě na to, kam jdu nebo co dělám. Některé dny skoro cítím, jak mě sleduje, chystá se k útoku, vyčkává, aby mi mohlo podstrčit vadnou plechovku spreje, která exploduje tak hlasitě, že sousedi zavolají policii, která mi vykopne dveře. Nebo mi nachystá lahvičku špatného depilačního krému (příliš mnoho peroxidu), který mi popálí vaginu, takže skončím na pohotovosti, kde zrovna slouží nějaký sexy doktor. Nebo mě nešťastnou náhodou přes noc zamkne v kabince na toaletách v obchodním centru, nebo způsobí nečekanou vlnu, která mi strhne spodní díl bikin na pláži plné lidí.

Drama. Vyhledejte si ho ve slovníku. Jestli vedle něj není otištěná moje fotka, měla by tam být. Vlastně jsem často uvažovala, že pošlu e-mail těm hodným lidem z Oxford University Pressu a navrhu jim, aby mě v definici toho slova nějak zahrnuli.

Moje matka říkávala, že drama je můj osud, že ho mám vepsané v DNA. Přece jen už můj příchod na svět byl dramatický, říkala. Vydrala jsem se na něj na nemocničním parkovišti.

Nedokázala jsem si na svůj velkolepý příchod ještě pár minut počkat. Možná to je jeden z důvodů, proč jsem si zvolila zrovna tuhle kariéru. Možná to byl jeden z důvodů, proč jsem se rozhodla udělat jedno z nejdramatičtějších a nejsílenějších rozhodnutí ve svém životě...

Zírala jsem na tu velkou, lesklou budovu, která se tyčila nade mnou jako hrozivý obr z kovu a zrcadel. Pokud vejdu dovnitř a udělám to, co plánuju, poruším zákon! Fajn, možná lhaní v životopise, abych dostala práci, není tak docela „porušení zákona“. Možná ho jen maličko obcházím. To není tak zlé, ne?

„Když budeš lhát, staneš se lhářkou.“ Ale v mysli se mi stále ozývala matčina slova. Svěsila jsem hlavu a přemýšlela jsem o svých možnostech.

Zaprvé, mohla bych tohle *nedělat* a za měsíc by mě vyhodili z bytu a žila bych na ulici. Nebo bych to mohla udělat a možná bych se mohla zachránit před životem bez domova.

Zhluboka jsem se nadechla a podívala jsem se na sebe ve zpětném zrcátku.

Bože! V té krátké hnědé paruce a fialových brýlích s tlustými obroučkami jsem byla k smíchu. Paruka i brýle byly rekvizity z televizního pořadu, ve kterém jsem nedávno hrála – tedy, dokud se moje postava neshledala se svou dramatickou a předčasnou smrtí.

Hrála jsem roli „Výkonné administrativní asistentky generálního ředitele“. Takže když jsem před dvěma dny našla přesně tu *samou* pozici v nabídkách zaměstnání v novinách, vzala jsem to jako znamení. Jako světlo na konci temného tunelu dluhů, kterými jsem se právě brodila.

Za moje dluhy mohla převážně skutečnost, že jsem jako herečka spíš nepracovala, než pracovala. Ani jsem si nemohla přivydělávat jako servírka, jako to dělala většina ostatních hereček. Mé dovednosti servírky byly zkrátka příšerné... jak

jsem měla vědět, že je tajná omáčka pana Wonga *tolik* hořlavá a že ten host má na hlavě paruku?

Přece se nedá říct, že bych nikdy dřív nedostala práci jako herečka. V předchozím roce jsem vlastně dostala hned několik rolí. Hrála jsem „Strašidelnou čarodějnici pět“ v dětské pantomimě, „Spěchajícího vlakového cestujícího devět“ v akčním filmu a také jsem dostala reklamu na punčochy. Jasně, byla tam vidět jenom moje noha, ale ta noha byla připevněná k mému tělu, jak moje agentka podtrhla. Ale zatím největší roli jsem dostala před několika měsíci. Hrála jsem Ramonu Gonzálesovou, výkonnou administrativní asistentku generálního ředitele v experimentálním tajném vládním laboratorním testovacím zařízení, v telenovele s velmi nízkým rozpočtem zvané *Venganza Ignacio (Ignaciova pomsta)*, která se natáčela v Jihoafrické republice (protože to bylo levné), dabovala se do španělštiny a vysílali ji jen v Paraguayi.

Tu práci jsem dostala jen proto, že původní herečka, která měla hrát Ramonu, dostala střevní chřipku v první den natáčení a režisér se rozhodl, že nepotřebuje mít všechny čtyři „Vyděšené laboratorní asistentky“. A tak jsem dostala svou první mluvenou roli.

Ta práce trvala přesně dva měsíce. Potom moji postavu brutálně zavraždilo zlé dvojče generálního ředitele. Celá léta předpokládali, že zemřel, když se jeho soukromé letadlo zřítilo v amazonském pralese. Jenže nezemřel. Ukázalo se, že toho bratra přijal kmen divokých kanibalů, kteří z něj udělali velmi zlého člověka a naučili ho starodávný způsob zabíjení jedovými šipkami vyrobenými ze slizu na zádech jedovatých stromových žab. Mimochodem, přesně tak zemřela moje postava.

Jaká hromada sraček! Aspoň že mi zůstala ta paruka a brýle a pár dalších rekvizit z pořadu. Vzala jsem si je na svůj pracovní pohovor, který měl začít přesně za deset minut. Díky tomu převleku jsem se asi necítila tak špatně z toho, že budu

lhát. Nepřipadalo mi to tolik jako pracovní pohovor, ale spíš jako konkurz na roli.

Vystoupila jsem z auta a zamířila jsem k budově. V nyní velmi rozřesených rukou jsem svírala svůj (falešný) životopis.

Jak těžké by to mohlo být? V seriálu jsem jenom zvedala telefony, sešívala jsem papíry, zakládala jsem věci a křičela jsem věty jako „Mám zavolat veliteli armády?“ a „Zahajte nouzové uzavření celého zařízení!“ a „Došlo k porušení radioaktivního ochranného pláště a krysy zmutovaly.“. Ani nemluvě o sexu se svým chlupatým šéfem na jeho stole. Ne že bych plánovala mít sex s *tímhle* generálním ředitelem. No, doufala jsem, že to nepatří k popisu práce.

Šla jsem dál, nutila jsem se držet hlavu vzhůru v naději, že předstírané sebevědomí by mohlo trochu zmírnit mé obavy. Uměla jsem předstírat. Přece jen jsem byla herečka. Ne skvělá. Nebyla jsem otřesná, ale nebyla jsem Meryl. Ale milovala jsem herectví. Při chůzi jsem nahlas zanávala. Proč jsem nemohla milovat účetnictví, právníčinu, doktorskou práci nebo něco jiného rozumného? Něco, díky čemu bych měla v lednici víc než jen starou sklenici arašídového másla a díky čemuž bych si nemusela pronajímat byt v nejméně žádané části města. „*Nejméně žádané*“ musíte brát jako slušný eufemismus pro tu „nejzasranější díru na jižní polokouli“.

Uvnitř byla ta velká lesklá budova ještě hrozivější. Vstupní hala vypadala jako interiér modernistického muzea. Byla vybavená velmi nepohodlně vypadajícími ocelovými židlemi, které mi připadaly spíš jako sochařská díla než jako věci určené k tomu, abyste se na ně posadili.

„Dobrý den.“ Přistoupila jsem k nesmírně zaměstnaně vypadající recepční. „Přišla jsem na pracovní pohovor. Doris Grangerová.“ Usmála jsem se a snažila jsem se skrýt stud z falešného jména, které jsem si vybrala. *Co mě to napadlo?* Pitomá Doris Grangerová! Když jsem si ale vybrala falešné

jméno, posílilo to iluzi, že hraju roli nějaké postavy. Krátce jsem přemýšlela o tom, jestli bych Doris neměla dát přízvuk. Nějaký exotický, třeba rumunský, nebo československý. Naštěstí jsem se vzpamatovala. Krom toho, Doris zněla svědomitě. Rozhodně víc než Poppy Daisy Petersonová. (Moje matka byla květinářka a pojmenovala mě po svých oblíbených květinách.)

„Posaďte se,“ řekla recepční a ukázala na „židli“. Usmála jsem se a neochotně jsem se k ní přiblížila. Posadila jsem se na tu avantgardní kovovou věc a ano, byla to určitě ta nejnepohodlnější židle, na jaké jsem kdy seděla. Rozhlédla jsem se a hledala jsem, co bych mohla dělat. Popadla jsem jeden z časopisů na stole.

Cestování a volný čas dnes.

Management volného času.

Volný čas pod lupou! (Přemýšlela jsem, proč u tohohle byl vykřičník.)

Celé mi to na volný čas připadalo trochu přehnané. Ale nezapomínejte, že tohle byla Starkova skupina pro volný čas. Pokusila jsem se uvelebit a listovala jsem jedním z časopisů. Lesklé stránky brzy zaplnily nádherné vily u moře, chaty v křovinaté stepi a horské boudy. Právě jsem se chystala přečíst si článek o turistickém boomu ve Rwandě, když -

„DO PRDELE!“

Při hlasitém zvuku jsem vzhledla a spatřila jsem ženu, která probíhala recepcí, jako by ji honila smečka neviditelných vlků. Uštvaná žena se zastavila, když došla k recepční, a ukázala na ni prstem. Narovnal jsem se a pozorovala jsem tu podívanou.

„Ještě nikdy v životě se ke mně nikdo nechoval takhle.“ Měla slzy na krajíčku. „Nechápu, jak pro něj můžete pracovat,“ vystřelila. „Je to ten nejdrzejší, nej... nej...“ Zakoktala. Znělo to, jako by jí slova uvízla v krku. A pak se otočila

a podívala se na mě. „Vy jste přišla na pohovor?“ zeptala se. Zdálo se, že je bez sebe. Přikývla jsem. „Tak tam nechoďte! Prostě to nedělejte,“ řekla a pak odsupěla pryč. V hrůze jsem na ni zírala, když rozrazila dveře a vrhla se ven z budovy.

„Co to -?“ zamumlala jsem tiše.

„Očividně má dnes zase jednu ze svých nálad,“ řekla recepční a zavrtěla hlavou. „Přeju vám hodně štěstí,“ nesouhlasně zamaskovala a zase sklopila zrak.

„Promiňte... mmm, co tím chcete říct?“ Postavila jsem se a přešla jsem k recepci.

Recepční se nervózně rozhlédla a pak se předklonila a zašeptala: „Pan Stark, no, řekněme, že není zrovna snadné s ním vyjít.“

„Opravdu?“ Nasucho jsem polkla a ještě pevněji jsem se vřela svůj životopis.

Žena přikývla. „Skoro všechny své zaměstnance někdy dohnal k pláči. Měla byste umět svoji práci. Nemá rád neschopné lidi a nestrpí -“

Vyrušil ji telefon a ona ho bleskurychle zvedla. „Ano, pane Starku,“ řekla do telefonu. Odmlčela se a podívala se na mě. „Ano, je tu ještě jedna.“ Následovala další pauza, zatímco pozorně poslouchala. „Ne, obávám se, že vám nemůžu říct, jestli je to ‚blbá slepice, která nemá žádnou opravdovou kvalifikaci kromě toho, že je to ta nejnatvrdlejší osoba, jakou jste kdy potkal,‘ stejně jako ta druhá.“ Recepční se na mě podívala rozšířenýma očima. „Pošlu ji nahoru.“ Odložila sluchátko.

„Mmm.“ Znervózněla jsem. „Možná...,“ začala jsem couvat. „Možná jsem udělala chybu. Možná tahle práce nakonec není pro mě ta pravá.“

Nečekala jsem na odpověď a vyběhla jsem ze dveří tak rychle, jak mě jen nohy unesly. Tenhle pan Stark zněl jako nestvůra, a i když jsem zoufale potřebovala peníze, nechtěla jsem, aby k popisu mé práce patřil pláč. Už tak jsem toho

naplakala dost. Byla jsem jedna z těch, kteří pláčou z nervozity. A abych k sobě byla úplně upřímná, docela se mi ulevilo, že jsem měla výmluvu k odchodu. Chci říct, co mě to napadlo... *převlek, změna jména, falešný životopis, pro Kristovy svatý rány*. Znělo to přímo jako zápletka z té telenovely. Byla to asi jedna z nejměšnějších věcí, jaké jsem kdy v životě skoro udělala.

Ale když jsem to spatřila, ztuhla jsem na místě.

„Hej!“ zaječela jsem, zatímco moje auto zvedali na korbu odtahového vozu. „Co to děláte?“ Pospíchala jsem k dopravnímu policistovi, který stál vedle něj.

„Vy jste majitelka tohoto vozidla?“ Zeptal se ten muž přísným policejním tónem, který má zasít hrůzu do vašeho srdce. *Podářilo se mu to.*

„Proč?“ zeptala jsem se opatrně.

„Víte, že tu je zákaz zastavení?“ Dopravní policista ukázal na značku, která byla přes vrstvu rzi téměř nečitelná.

„Tohle?“ protestovala jsem. „Ale vždyť se to ani nedá přečíst. Mělo by být nezákonné mít značky, které nejsou k přečtení. Jak to lidé mají... o-ou -“

Dopravní policista zvedl obočí a ukázal dolů na místo, kde před chvílí stálo moje auto.

„Ach! Tohle.“ Nasucho jsem polkla.

„Ano, tohle,“ odpověděl dopravní policista sarkasticky. „Ten obrovský červený kříž přes velké žluté slovo ‚parkování‘ je celkem jednoznačný, nemyslíte?“ Blyákl po mně blahosklonným úsměvem.

„Asi jsem to přehlédla.“ *Jak jsem to proboha mohla přehlédnout?* „Hned svoje auto přeparkuju, když ho přestanete odtahovat,“ začala jsem v kabelce horečnatě hledat klíčky.

„Na to už je pozdě,“ řekl a zněl až příliš potěšeně. Z malého zápisníku vytrhl lísteček a vrazil mi ho do rukou. „Tisíc randů ho dostane ven. Budete si pro něj muset zajet na záchytné

parkoviště. Přeju příjemný den... *madam*." Poslední slovo řekl s pohrdáním. A pak i s mým autem zmizel.

Podívala jsem se na pokutu ve svých rukou. Když po mně chtěli zaplatit tisíc randů, bylo to, jako by chtěli celý milion. Tolik peněz jsem prostě neměla. Neměla jsem vůbec žádnou hotovost. Zbylo mi posledních sto randů, a pokud se na oznámení o vystěhování nedají natisknout další peníze, byla jsem na mizině.

Podívala jsem se na svoji druhou ruku, tu, která stále svírala můj životopis, a moje oči se pomalu vrátily zpět k té studené ocelové budově přede mnou...

2

Ryan

Zmuchlal životopis a hodil ho na opačný koniec miestnosti, kde pristál v koši. Mířil dokonale, však to udělal už mnohokrát. Byl frustrovaný. Celý jeho svět se kolem něj rozpadal a jemu se to ani trochu nelíbilo.

Měl pocit, jako by v práci chodil po ostrí nože. Kvůli současné krizi se podnikání moc nedařilo. Počet lidí na dovolených se snížil o 35 procent a to bylo velmi zlé pro jejich cash flow, protože se zabývali dovolenými. Akcionáři a jeho rada na něj nesmírně tlačili. Některé dny měl pocit, jako by se topil. Také se mu nedařilo najít rovnováhu mezi prací a osobním životem. V tuto chvíli měl pocit, že se mu nedaří ani jedno.

„Zatraceně,“ zanádal nahlas. Potřeboval asistentku! A potreboval ji hned. A potreboval takovou, která se nerozbrečí a nezhroutí a nespotebuje deset krabic kapesníčků denně, protože zrovna prožívá ošklivý rozchod. No a co má být? *Musel* ji vyhodit.

Samozřejmě to ještě víc posílilo jeho pověst, že je chladnokrevný parchant neschopný upřímných emocí a že je všeobecně špatný, příšerný šéf! (Přínejmenším slyšel, jak si tohle vyprávějí v kanceláři u kávy.)

Co nevěděli, co *nemohli vědět*, bylo, že je velice schopný cítit upřímné emoce. Skutečnou bolest, muka a všechny ostatní negativní emoce, které vás napadnou. Vlastně si ani nevzpomínal, kdy se naposled cítil šťastný – nebo kdy se třeba zasmál. Tyhle dny cítil jenom bolest. Jen se ji naučil velmi dobře skrývat za stěnou hněvu. Protože s hněvem bylo mnohem snazší se vypořádat.

A musel ji skrývat, protože některé dny byly ty pocity tak intenzivní, že hrozilo, že ho srazí na kolena. A kdyby se zhroutil, tři sta lidí by brzy zjistilo, že jsou bez práce – ale to by je nikdy nenapadlo, že ne? Nikdy nepřemýšleli o tom, že aby měli jisté zaměstnání, musí on být „chladný, tvrdý parchant“, který se vždycky dokonale ovládá. „*Nikdy nebud' rozptýlený. Neustále se soustřeď. Nikdy neprojevuji emoce,*“ jak říkával jeho otec. Už jednou ho v tomhle ohledu zklamal a nehodlal to opakovat.

Dneska ho čekal ještě jeden pohovor s kandidátkou. Svě neteři Emmy slíbil, že přijede domů brzy. Poslední dobou porušoval tolik slibů, které jí dal, a nemohl unést pocit viny z toho, že láme srdce jedinému člověku na světě, na kterém mu skutečně záleží.

Prolétl životopis další kandidátky. Doris Grangerová. Zněla jako stoletá ženská, ale podle tohohle jí bylo teprve devětadvacet. Přečetl si její předchozí pracovní zkušenosti...

Výkonná asistentka generálního ředitele paraguayské společnosti, o které nikdy neslyšel. Číšnice a prodavačka parfémů. Povzdech si. Její životopis zrovna nezářil a nevzbuzoval v něm velkou důvěru, ale tohle byl poslední, *poslední* člověk, kterého mohl vyslechnout.

Za poslední dva měsíce vystřídal pět asistentek. Dvě se slzami v očích podaly výpověď hned první den a další tři, *ano*, uhodli jste to, ten bezcitný parchant je vyhodil. Ale ani jedna z nich nebyla dost dobrá a nyní mu personální agentura sdělila, že už mu nikoho dalšího nepošle. Zřejmě byl „necitlivý“

a „emociálně hrubý“. Tohle je práce, ne zatracené rande. Co proboha čekaly? Večeře při svíčkách, růže a procházky po pitomé pláži za svitu měsíce? Nyní ale musel inzerovat nabídku práce v novinách, což přitáhlo celou řadu podivných lidí.

Možná bude muset o něco snížit svá očekávání? Co ho to napadlo... *snížit je?* Jeho očekávání by musela být někde na úrovni kanálů, aby najal někoho, kdo prodával burgery, stříkal parfémy a dělal kdovíco pro nějakou společnost, kde to bylo? V Paraguayi, na Papui-Nové Guineji... *To je jedno!* Ale jakou jinou možnost měl?

Zavolal dolů na hlavní recepci. „Pošlete nahoru Doris Grangerovou.“ Odmlčel se a poslouchal. „Co myslíte tím, že odešla?“

„Promiňte,“ Ayandin hlas se zachvěl, jako kdyby se ho bála. Pravděpodobně ano. Všichni se ho báli. Bylo to tak lepší: *„Nikdy nemíchej byznys a svůj osobní život.“* To se naučil tím těžším způsobem. „Ano, ona prostě – ach, počkejte, vrátila se.“

„Co tím myslíte, že se vrátila?“ zeptal se. Doris byla očividně nerozhodná. Nesnášel nerozhodnost.

„Ano, je zpátky. Pošlu ji nahoru, pane Starku.“

„Dobře.“ Zavěsil a zase se posadil ke svému stolu.

3

Poppy

Rozhodně byl *velmi* přitažlivý. To bezesporu. Takovým způsobem přitažlivý, že vám to na okamžik vyrazí dech a rozbuší se vám z toho srdce. Vlasy jako uhel, oči modré jako obloha, čelist tak mužná a ostře řezaná, že by pravděpodobně mohla řezat sklo. Přesto byl současně neuvěřitelně hrozivý, jak tam seděl a neúprosně na mě zíral. Od chvíle, kdy jsem vstoupila dovnitř a přes obrovský stůl jsem mu přisunula svůj životopis, jsem neřekla ani slovo. Proč měl tak velký stůl? Nebylo to nutné. Ze všeho nejvíc vypadal jako předmět určený k zastrašování. No, Doris Grangerová se nenechá zastrašit... *ach, koho jsem se snažila oklamat?!* Doris i Poppy se třásly na židli jako osika. Rychle jsem se rozhlédla po jeho kanceláři. Byla studená, neosobní a připadala mi nějak mrtvá, jako márnice. Jedinou další známkou (téměř) života byl ubohý *Chlorophytum comosum* neboli zelenec v rohu místnosti. Vypadal, jako by ho nikdo už celý rok nezalil, a navíc by rozhodně neměl být přímo na slunci. „*Květiny ti o člověku řeknou hodně,*“ říkala moje matka. Přemýšlela jsem, co tahle uschlá pokojová rostlina říká o Ryanu Starkovi.

„Takže?“ promluvil nakonec. Jeho hlas byl nevrlý a já z něj měla pocit, jako bych zase byla v kanceláři ředitele školy a měla jsem zůstat po škole.

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Ach... promiňte, ano.“ Zase jsem vyskočila na nohy a snažila jsem se natáhnout ruku přes ten ohromný stůl. „Doris Grangerová, ráda vás pozná –“ můj hlas se vytratil, když se ani nepokusil potřást mi rukou.

„Znám vaše jméno, slečno Grangerová. Teď se prosím zase posadte.“ Ukázal na židli a já ho poslechla.

Následovalo další trapné ticho a já jsem najednou ukázala na svůj životopis na jeho stole.

„Můj životopis,“ zamumlala jsem.

„Já vím,“ řekl. „Také jste mi ho poslala mailem. Nemusela jste ho nosit vytištěný.“

Sevřel se mi žaludek. Ještě jsem v jeho kanceláři nebyla ani minutu a už jsem něco pokazila. Shlédl dolů na můj životopis a pomalu nesouhlasně zamlaskal, než zase vzhlédl ke mně.

„A?“ zeptal se.

„A?“ zopakovala jsem hloupě. Můj hlas trochu přeskočil.

Zavrtěl hlavou. Vypadal frustrovaný. „Vidím, že jste pracovala jako asistentka v Uruguayi?“

„V Paraguayi. Ty dvě země se hodně pletou.“ Usmála jsem se tak široce, jak jsem jen mohla. Takový úsměv snad zakryje skutečnost, že jsem neomalená lhářka. Ne že by na tom v tuhle chvíli záleželo, bylo jasné, že tuhle práci *nedostanu*.

„A jak jste se tam dostala?“ zeptal se. „Je to docela neobvyklé pracoviště.“

„Mmm.“ Moje mysl rychle hledala odpověď. Ještě jsem své postavě nevymyslela žádný příběh. „Můj strýc,“ řekla jsem. Vychrlila jsem to první, co mě napadlo. „Je to Jihoameričan a je...“ nedokončila jsem. Nevěděla jsem, jak s tou lží, kterou jsem chrlila ze rtů, pokračovat dál. „Strýc,“ zopakovala jsem.

„Nemluví tam náhodou španělsky?“ zeptal se.

„Sí! Muchas gracias!“ řekla jsem a okamžitě jsem toho litovala.

„Vy umíte španělsky?“ zeptal se a vypadal stejně zmateně, jako jsem se v tu chvíli cítila já.

Neříkej to, Poppy, proboha neříkej to... Ale já to řekla a chtěla jsem se nakopnout hned, jak mi to uniklo z úst. „Plynule!“ *Do prdele!* Proč jsem to řekla? Co to se mnou je?

„Zajímavé,“ řekl. „Španělština se tady v Jihoafrické republice k ničemu nehodí. Bylo by lepší, kdybyste ovládala zuluštinu.“

Prosím, netvrď, že ovládáš zuluštinu... V duchu jsem se prosila, protože se zdálo, že jsem najednou ztratila veškerou kontrolu nad tím, co říkám. Vždycky jsem blábolila, když jsem byla nervózní, ale takhle zlé to ještě nikdy nebylo. Moje ústa se otevřela dřív, než jsem se dokázala zastavit. „Nkosi sikelel’ iAfrika,“ řekla jsem rychle.

Podíval se na mě. Podivně. „Slečno Grangerová, vím moc dobře, jak zní naše národní hymna.“

„Samozřejmě, že ano. Ano, samozřejmě. Nechtěla jsem naznačovat, že to nevíte.“ Podívala jsem se do klína, cítila jsem se zdrceně. Následovalo další ticho.

„Tohle je pracovní pohovor, slečno Grangerová. Měla byste se mi prodávat.“

„Prodávat?“ Zase jsem k němu vzhlédla.

„Proč bych vás měl najmout?“ zeptal se. Zněl podrážděně.

„Mmm, mm... eh?“ Moje pusa nechtěla pořádně fungovat. A můj mozek taky ne. Byl tak pohledný a děsivý. Byla to zabijácká kombinace. Pokusila jsem se upravit si brýle, které mi sklouzávaly z malého nosu, ale už bylo příliš pozdě. S hlasitým *žuchnutím* spadly na zem.

„Omlouvám se!“ Vrhla jsem se na zem. *Sakra!* Moje brýle se odrazily až pod jeho stůl. Lehla jsem si na zem a natáhla jsem paži, abych se je pokusila vytáhnout. Konečně jsem je chytila,

zase jsem si je nasadila a co nejrychleji jsem vystřelila zpátky na židli. „Promiňte mi to. Pořád mi kloužou.“ Blýskla jsem po něm dalším úsměvem, ale on mi ho neoplatil. Ukázal na mě s kamenným výrazem ve tváři.

„Jsou prasklé,“ řekl bez emocí.

„Co?“ Podívala jsem se na svoje brýle. Na jednom skle skutečně byla velká prasklina.

„Takže?“ zeptal se.

„Takže co?“ Nyní jsem plavala ve stavu nervózního zmatku, spíš jsem se v něm topila. Nic neprobíhalo dobře. Měla jsem prasklé brýle a byla jsem na hraně... bylo toho příliš. *Prosím, nezačni ještě k tomu brečet!*

„Práce? Najmout vás! Proč?“ vyplivl ta slova.

„Aha. Tohle. Proč byste mě měl najmout?“ Zase jsem si upravila brýle, tentokrát proto, že jsem potřebovala nějak zaměstnat ruce.

„Tik, tik, tik, slečno Grangerová. Mám spoustu důležitých věcí na práci. Takže jestli se mnou nebudete mluvit, tak budu muset trvat na tom, že pohovor skončil.“ Věnoval mi chladný, tvrdý pohled.

„Oukej,“ spustila jsem rychle. „Měl byste mě zaměstnat, protože jsem... jsem... protože...“ Zase jsem se odmlčela. *Neměl by mě najímat!* Vůbec. Neměla jsem žádnou kvalifikaci, neměla jsem ani tušení, co bych dělala, kdybych tady pracovala. A navíc jsem byla ve stupidním převleku. Upřímně jsem byla poslední člověk na světě, kterého by měl najmout.

„Moc si tady nepomáháte, slečno Grangerová. S každou uplynulou vteřinou vás chci najmout míň a míň.“ Klepl nohou a tím rozkolébal celý stůl. „Slečno Grangerová?“ zeptal se znovu.

V tuhle chvíli už jsem nedokázala formovat žádné souvislé myšlenky, natož věty. A bála jsem se, že jestli v jeho kanceláři zůstanu ještě vteřinu, udělám další pořádnou botu.

„Omlouvám se!“ vystřelila jsem ze židle. „Asi tu došlo k nějakému příšernému nedorozumění.“ Ustoupila jsem od jeho obrovského stolu. *Spotřebovali na jeho výrobu celý les?*

„Jakému nedorozumění?“ Postavil se. Bože, byl vysoký. Vysoký a velký na všech správných místech. A zmínila jsem i to, že byl příšerně hrozivý? Tyčil se nade mnou jako ta ocelová budova.

„Myslím, že jsem na špatném místě.“ Horečnatě jsem se rozhlédla po místnosti. „Špatný pracovní pohovor, dokonce. Myslím, že bych možná, asi, měla být někde jinde...“ Pomalu jsem se ploužila ke dveřím.

„Někde jinde? Kde?“ Začal obcházet svůj stůl a já se chtěla otočit a utéct.

„Mmm, vskutku, kde? To je ta velká otázka, že? Kde bychom všichni měli být, že?“ řekla jsem.

Zastavil se a byla jsem si jistá, že jsem na jeho rtech zahlédla náznak úsměvu. „Nejste jen asistentka, ale i filozofka?“ Utahoval si ze mě.

„No, co můžu říct. Jsem žena mnoha talentů.“

„Opravdu?“ Pořád se ke mně blížil a já chtěla utéct. Cítila jsem za sebou dveře a nikdy dřív jsem si tolik nepřála nějakými projít. Najednou mi v mysli vytanula scéna z telenovely.

Bože, musela jsem to udělat. Jak jinak bych se z toho mohla dostat? Podívala jsem se z okna za ním a předstírala jsem šok. Zvedla jsem si ruku k obličeji a ostře jsem se nadechla. A pak jsem roztřeseným prstem ukázala.

„Vrátil se. Jde po nás. Utíkejte!“ Řekla jsem to hlasem, který Ramona používala mnohokrát. Hlubokým, pomalým a dramaticky protaženým.

„Cože?“ Najednou se otočil, a přesně v to jsem doufala. Když to udělal, utekla jsem. Vyrasila jsem ze dveří přímo k výtahu. Nejsem na to hrdá, ale přesně to jsem udělala.

Když jsem nastupovala do výtahu, slyšela jsem smích. Jeho smích byl tak hlasitý, že se rozléhal chodbou. Chytila jsem si hlavu do dlaní. Nikdy v životě jsem se tolik nestyděla. A to jsem udělala už pár hodně trapných věcí - mnohé z nich natočili a vysílali v televizi. Ale tohle bylo o úroveň výš.

4

Ryan

Nevzpomínal si, kdy ho naposled někdo tolik pobavil. Byla asi to nejhluupější stvoření, jaké kdy vkročilo do jeho kanceláře, a aby řekl pravdu, ta komedie byla celkem příjemným překvapením.

Doris Grangerová... i její jméno bylo hloupé. Ani nemluvě o těch stupidních brýlích s prasklým sklem a růžových šatech, které se absolutně nehodily do korporátní kanceláře. *Co ji proboha vůbec přimělo přijít na pracovní pohovor?*

Znovu se zasmál a zavolal dolů na recepci. Ayanda odpověděla okamžitě. „Už slečna Grangerová opustila budovu?“ zeptal se.

„Ano. Právě jsem ji viděla utíkat kolem.“

„Dobře. Pokud se zase někdy vrátí, požádejte prosím ostrahu, aby ji vyprovodila ven. Nejsem si jistý, jestli je úplně normální.“ Položil telefon a znovu se zasmál. Obvykle, když na pracovní pohovor přišel někdo naprosto nekvalifikovaný, byl naštvaný. Ale tentokrát ne.

„Doris Grangerová z Paraguaye,“ zopakoval zamyšleně. Kdo tam proboha pracuje? A kdo se v téhle době jmenuje Doris? Znělo to totálně smyšleně. Pravděpodobně to tak bylo.

Podíval se na hodinky a uvědomil si, že pokud odjede hned, stihne to domů tak akorát včas na večeři s Emmy. Sbalil si laptop a ze zásuvky vytáhl klíčky od auta. Vtom jej zaujala jeho zarámovaná fotografie ze šťastnější doby. Byl to jediný osobní předmět, který v kanceláři měl. Chvilí se na ni díval a pak ji sundal. Některé dny bylo velmi těžké se na tu fotku dívat. Dnešek byl jeden z takových dnů.

Procházel prázdnými chodbami budovy. Bylo po páté a všichni jeho zaměstnanci už odešli. Nastoupil do výtahu a stiskl tlačítko přízemí. Když kabina s prosklenou zadní stěnou sjížděla dolů, díval se ven na budovu.

Podnik převzal před deseti lety od svého otce, který odešel do důchodu. Když to udělal, Starkova skupina pro volný čas byla jedním z největších developerů letovisek v zemi. Jeho otec byl skutečným průkopníkem podnikání v oblasti volného času, stavěl ta největší střediska v Jihoafrické republice, která byla dostupná pro všechny. Věřil, že dovolená by neměla být jen pro vyšší třídu. Ale v současném finančním klimatu trpěla jejich letoviska, ne ta luxusní, která si lidé odolní vůči recesi mohli dovolit. Zisky jim klesaly a s každým měsícem se snižovaly. Musel kvůli tomu učinit obchodní rozhodnutí, jehož správností si nebyl jistý. Věděl, že jeho otec by s tím určitě nesouhlasil. Starý obchodní partner jeho otce, pan Rautenbach, mu to vysvětlil naprosto jasně. A táta, který zemřel před čtyřmi lety, se pravděpodobně obracel v hrobě. Téměř viděl jeho tvář – ten hrubý, rozzlobený, zklamaný výraz, který nosil po většinu svého života. Stále měl pocit, jako by svého otce zklamal, i když už byl mrtvý.

Otevřely se dveře a on vkročil na recepci. Venku pršelo a on si cestou vzal deštník. Vyšel ven do bouře a šel ke svému autu, poslednímu autu na parkovišti. Vždycky to bylo poslední auto na parkovišti. Ale když se blížil, něco, *někdo* upoutal jeho pozornost...

Na chodníku tam neseděl nikdo jiný než Doris Grangerová. Promočená od hlavy až k patě. Držela si hlavu v dlaních a... proboha, plakala? Její ramena se zvedala a klesala a celé její tělo se třásl. Měl poznat, že to je ubrečená ženská. Povzdychl si a šel dál.

Nastoupil do svého Porsche SUV a už chtěl nastartovat a odjet, ale zjistil, že zírá na tu ubohou osamělou postavu, která seděla v dešti a plakala.

Bože, bylo to tak rozčilující a iritující. Nechtěl, aby mu před kanceláří seděli a brečeli lidé. To by nebylo dobré pro byznys a také to bylo -

Bylo...???

Sevřel se mu žaludek a najednou se na sedadle cítil velmi nepříjemně. Pevně držel volant. Svíral ho. Opravdu chtěl jet domů, ale tahle zatracená Doris Grangerová seděla v dešti na chodníku a plakala. Nevěděl proč, ale trápilo ho to.

Možná proto, že mu připadala zvláště zábavná. Zase si povzdechl, opět popadl deštník a vystoupil.

5

Poppy

Nejdříve jsem uviděla jeho nohy. Okamžitě jsem je poznala, protože jsem je o necelou půlhodinu dřív viděla pěkně zblízka pod jeho stolem, když jsem hledala své brýle.

V tu chvíli už lilo jako z konve, a tak jeho odkašlání téměř nebylo slyšet. Ale já jsem nechtěla vzhlednout. Nechtěla jsem se podívat do těch velkých modrých očí a zase ze sebe udělat idiota... nezapomínejte, že jsem seděla v dešti na chodníku a bulela jsem jako želva!

„Slečno Grangerová?“

Při zvuku toho jména jsem se přikrčila. Proč jsem si pro tuhle postavu ne zvolila lepší jméno?

„Slečno Grangerová?“ řekl znovu, tentokrát hlasitěji.

Přinutila jsem se vzhlednout. Tyčil se nade mnou a částečně mě deštníkem chránil před deštěm.

„Dobrý den, pane Starku,“ podařilo se mi vyřknout přes vodu, která mi stékala po obličejích.

„Co tady děláte v dešti?“ Mluvil přísným tónem.

„Jenom tu sedím.“ To bylo to jediné, co mě napadlo.

„To vidím. Otázkou je... proč?“

„Protože nemám odvoz domů,“ zašeptala jsem tiše. A *ne-můžu si dovolit taxík*, pomyslela jsem si.

„Neslyším,“ zahalasil.

„Nemám jak se dostat domů,“ řekla jsem znovu, ne o moc hlasitěji než předtím.

„Bože, mohla byste mluvit hlasitěji... no, to je jedno.“ Jediným rychlým pohybem si dřepł přede mě. Jeho náhlá blízkost mě překvapila a já se prudce nadechla.

„Zopakujte to!“ rozkázal.

„Nemám jak dojet domů!“ zakřičela jsem napůl vystrašeně zpátky.

„Vy nemáte auto?“ zeptal se a rozhlédl se.

„Bylo zaparkované na zákazu zastavení a odtáhli ho.“

„No, to bylo poněkud hloupé,“ řekl chladně.

„Neviděla jsem tu značku,“ zakvílela jsem. „Byla jsem z toho pohovoru tak nervózní. Bože, vůbec jsem sem neměla jezdit.“ Ze rtů mi unikl další dlouhý, hlasitý sten. Poddala jsem se tomu. Už jsem se nesnažila zdržovat slzy. Bylo mi to jedno. Stejně toho chlapa už nikdy nevidím.

Kvůli dalšímu odkašlání jsem zvedla oči.

„Kde bydlíte?“ zeptal se skrz očividně pevně stisknuté zuby.

„Ve West Parks.“ Nyní přšelo ještě silněji.

Znovu si dlouze povzdechl. Nikdy dřív jsem neslyšela tak dlouhé, hlasité a podrážděné povzdechnutí. „Pojďte.“ Postavil se a šel zpátky ke svému autu. Byla jsem tak šokovaná, že jsem si ani nebyla jistá, jestli jsem mu správně rozuměla, dokud se neohlédl přes rameno a nezaječel na mě.

„Čekáte, až zahřmí?“ protočil panenky.

Vyskočila jsem a běžela jsem deštěm. Otevřela jsem dveře u spolujezdce a nastoupila jsem. Kapala ze mě voda a okamžitě jsem bezděčně pocákala jeho naleštěnou palubní desku.

„Omlouvám se,“ řekla jsem, když jsem spatřila jeho nesouhlasný pohled. Evidentně byl podrážděný a chtěl mě svézt

domů asi tolik, jako by chtěl bradavici na palci. V tu chvíli jsem ale neměla žádnou jinou možnost a nehodlala jsem odmítnout odvoz, i když mi ho nabízel zrovna *on*.

„Pokuste se nenamočit celé moje auto, slečno Grangerová.“ Nastartoval a obrovské auto se probudilo k životu.

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem potichu a snažila jsem se hýbat co nejméně, i když jsem se celá třásla zimou.

Uslyšela jsem další dlouhý povzdech. Jeho ruka vystřelila a začala si pohrávat s klimatizací. Pak všechny průduchy namířil mým směrem a moje tělo zasáhl proud horkého vzduchu. Okamžitě se mi ulevilo.

„Díky,“ zašeptala jsem.

„Není zač,“ odbyl mě a soustředil se na silnici před námi.

Pak jsme jeli v naprostém, trapném tichu. Rozhlížela jsem se po autě. Zaujala mě cedulka pověšená na zpětném zrcátku. Byla to cedulka pro vozíčkáře a já jsem přemýšlela, jestli je to jeden z těch tupounů, kteří ji používali, jen aby mohli parkovat na těch nejlepších místech.

„Odbočte doleva na tuhle cestu,“ řekla jsem, když jsme se blížili k West Parks. Neměla jsem ani tušení, proč se to tam jmenuje West Parks. Nebyly tam žádné stromy ani parky. Plevel v prasklinách v chodníku představoval veškerou zeleň v téhle čtvrti, nemluvě o černé mechovité hmotě, která rostla na stropě mojí koupelny.

Tohle místo byla betonová džungle starých, ošklivých a levných bytovek. Většina bytů se rozpadala a na ulicích pod nimi se zabydlelo pár drogových dealerů. Vždycky jsem se k nim chovala velmi slušně a odmítala jsem jejich milé nabídky drog se sladkým úsměvem a prohlášením: „Možná někdy jindy, ale díky za nabídku!“ Rozhodně jsem nechtěla urazit místní dealery.

„Támhle,“ ukázala jsem na svoji bytovku.

„Bydlíte tady?“ Zastavil auto a nervózně se rozhlédl.

„Ano. Ale nebojte se, pochybuju, že se vám pokusí ukrást auto, když prší.“ Řekla jsem to sice žertem, ale svým způsobem jsem to myslela i trochu vážně.

„Cože?“ Střelil po mně pohledem, který mi řekl, že je úplně mimo svoje prostředí. Očividně to byla pravda.

„No, díky za svezení.“ Nepodívala jsem se na něj, jen jsem se natáhla ke klice, když auto zaplnil další hlasitý povzdech a zmrazil mě na místě. Co to bylo s tím chlapem a vším tím vzdycháním?

„Umíte zvedat telefon?“ zeptal se neochotně.

„Ano!“ otočila jsem se. „Umím. Přisahám, že umím dobře zvedat telefony... *Haló, kancelář pana Starka, jak vám mohu pomoci... Omlouvám se, není tady, ale ráda mu předám váš vzkaz!*“ Zavěsila jsem pomyslné sluchátko, které jsem právě vytvořila ze svých prstů, a co nejsebevědoměji jsem se na něj podívala.

Zavrtěl hlavou. „Ovládáte počítač?“ zeptal se.

Protočila jsem panenky. „Samozřejmě.“

„Nesnesu pozdní příchody,“ řekl přísně.

„Nikdy,“ skočila jsem mu do řeči. „Vždycky chodím včas.“ To byla totální lež.

„A žádný pláč v kanceláři.“

„To rozhodně ne.“ (Přinejmenším jsem v to doufala.)

„Můžete začít pracovat v pondělí. Buďte v kanceláři přesně v sedm ráno. Neopozdíte se,“ zamumlal.

Měla jsem takovou radost, že jsem bez přemýšlení natáhla ruce a objala jsem ho. Když se vykroutil z mého sevření a začal si otírat vodu z obleku, uvědomila jsem si, že jsem udělala chybu.

„A absolutně žádné objímání,“ dodal rychle. „Nikdy.“

„Omlouvám se.“ Usmála jsem se od ucha k uchu. „Nezklam vás. Slibuju.“ Vyskočila jsem z vyhřátého auta do studeného deště a přeběhla jsem přes rozbahněnou hlínu ke svému bytovému domu.

6

Ryan

Seděl v autě a díval se, jak to podivné mokré stvoření utíká pryč. Tohle místo bylo jako totální skládka. Silnice byla plná děr zaplněných blátem. Jednou za čas do nějaké šlápla a na nohu jí vyšpláchlo hnědé bahno. Než doběhla k budově, měla obě nohy celé umazané.

Díval se, jak zápolí s dveřmi a pak...

„Co to sakra...?“ Šokovalo ho, když viděl, jak do dveří silně kopnula, než se otevřely. *Kdo je ta žena?* A pak v té příšerné budově zmizela. Podíval se směrem nahoru. S maličkými okénky chráněnými mřížemi vypadala jako vězení. *Byly tam ty mříže, aby udržely lidi uvnitř, nebo venku?* Nedovedl si představit, kdo tam může bydlet, a na vteřinu se cítil provinile, když pomyslel na dům, do kterého se vracel. Znovu nastartoval a odjel. Ze stínů se vynořil pochybný muž a zíral na jeho auto, když projížděl kolem. *Sakra!* Rychle odjel pryč. Tohle nebyla bezpečná čtvrt' a jeho myšlenky se náhle stočily k Dorisinu bezpečí. Řídil pár minut, než mu to došlo...

Co to, do prdele, udělal!?

Opravdu právě zaměstnal nejméně kvalifikovaného a nejpodivnějšího člověka, který se o tu pozici ucházel? Na co

proboha myslél? Zřejmě moc nepřemýšlel, protože kdyby to udělal, nikdy v životě by ji nenajal! A co víc, opravdu jí nabídl, že ji svezé? V tolika ohledech to bylo naprosto nevhodné. Nemíchal svůj profesionální a osobní život – nikdy. Když ji měl ve svém autě, ve svém osobním prostoru, překročil tu čáru. Už nikdy to nechtěl zopakovat.

„Sakra!“ zamumlal si pro sebe a praštil do volantu. Za celý svůj život nikdy neudělal nic tak impulzivního a emocionálního. Znervóznilo ho to. Prostě ji v pondělí bude muset přimět podat výpověď. Stejně neměla šanci vydržet celý den, obzvlášť když jí ušetří speciální zacházení Ryana Starka, při kterém většina z nich propukne v pláč a uteče ještě před obědem. A zdálo se, že tahle pláče často.

Nějakou dobu řídil, než se prostředí začalo měnit. Rozbité chodníky a díry na silnici ustoupily zvlněným trávníkům a sídlům na kopci. Přijel ke svému domu a projel dlouhou, strmou příjezdovou cestou, která se vinula k jeho modernistickému sídlu. Zaparkoval a vystoupil, ale zastavil se, než vešel dovnitř. Dělal to vždycky. Dělal to už celé dva roky. Od chvíle, kdy zemřelo jeho dvojče, sestra Rachel. Když ležela na smrtelné posteli, slíbil, že se postará o svoji neteř Emmy. Že se o ni postará a bude ji vychovávat jako vlastní. Jediným problémem bylo, že neměl ani tušení, jak být otcem, natož jak být otcem náctileté dívky. První rok byl dobrý, ale po jejích třináctých narozeninách se všechno změnilo. Pořád byla tak rozzlobená a rozrušená. Nic, co dělal, nebylo správně. Neustále se hádali a on měl pocit, jako by ji pořád zklamával. Nesnášel selhání. Všechno mu šlo – všechno kromě výchovy teenagera, jak se zdá. A normálně, když chtěl radu nebo si chtěl s někým promluvit, zavola Rachel.

„Emmy,“ zavola, když sebral odvahu, aby vstoupil dovnitř a čelil tomu, co ho tam čeká. „Emmy?“ zopakoval, když mu neodpověděla.

„Přijel jsi pozdě,“ ozval se rozmrzelý hlas z jiné místnosti. Vstoupil dovnitř a ona se otočila. Jeho srdce se na okamžik zastavilo. Tolik se podobala jeho sestře, že ho to někdy děsilo. Bylo to jako vidět ducha.

„Omlouvám se.“ Pokusil se na ni usmát, ale ona mu to neoplatila.

„Slíbil jsi, že budeme večeret společně.“ Naštvaně se postavila.

Podíval se na hodinky. „Ještě není pozdě na jídlo.“

„To je fuk. Stejně je mi to jedno. Už jsem se najedla.“ A s tím vypochoďovala z místnosti a vysupěla do schodů.

Zíral za ní, snažil se vymyslet, co by mohl říct, aby to napravil. Ale než se mu to podařilo, zmizela ve svém pokoji.

Zavrtěl hlavou. Vychovávání teenagera bylo totálně nad jeho schopnosti a on se obával, že kdyby jeho sestra viděla, co dělá, velmi by ji to zklamalo. Snažil se dělat Emmy radost, ale zdálo se, že všechno dělá špatně. Jako když jí domů přivezl panenku Barbie. Podívala se na ni a skoro se rozplakala. Ptala se, jestli si myslí, že je pořád miminko.

Zavrtěl hlavou a připomenul si, že musí vygooglit, s čím si hrají dnešní třináctileté dívky.

7

Poppy

Když jsem v pondělí ráno spatřila ten velký stříbrný mrakodrap, už jsem byla celá zpcená - navzdory chladnému počasí. Měla jsem škrábance na kolenou a na loktech, roztrženou sukni, kterou drželo pohromadě spínátko do vlasů vytažené zpod paruky, a tlačila jsem rozbitý bicykl.

To kolo jsem si půjčila od jednoho ze svých sousedů, protože jsem už nevlastnila auto - a vlastně ani žádný jiný dopravní prostředek. Při zpětném pohledu to nebyl dobrý nápad. Byl to dokonce nesmírně špatný nápad, protože jsem neuměla jezdit na kole. Neměla jsem žádného otce, který by mě něco takového naučil. Po několika kilometrech jízdy už mi to začínalo jít, ale po náhlém zatroubení auta jsem se dramaticky zřítila na zem. Kolo dopadlo tvrdě, stejně jako já. Chatrně vypadající kolo prasklo, když narazilo do tvrdého betonu.

Celkově to nebylo dobré ráno. Pokazilo se všechno, co se jen mohlo pokazit, a teď hrozilo, že hned první den přijdu do práce pozdě. Posledních pár bloků jsem utíkala. Bylo to náročné, když jsem musela táhnout to těžké kolo. Ale nesměla jsem dorazit pozdě. Kolo jsem přivázala k jediné pevné věci, kterou jsem před kancelářskou budovou viděla - k malé akácii. Byl to malý stromek rostoucí v betonovém květináči, do

kterého ho zasadili. Překvapilo mě, že velký Ryan Stark dovolil, aby něco takového stálo před jeho budovou. Přece by nechtěl, aby to místo vypadalo lidsky. Když jsem zamkla kolo, rozeběhla jsem ke dveřím, ale než jsem vešla dovnitř, zastavila jsem se a podívala se na svůj odraz v okně.

Zírala jsem. Přemýšlela jsem, která moje část vypadá hůř. Ta horní polovina s rozčuchanou parukou, prasklými brýlemi a krví potřísněnými lokty? Nebo spodní polovina... s roztrženou sukní a zakrvácenými, poškrábanými koleny? Alespoň jsem nedopadla na obličej. Díky bohu za malá milosrdenství.

Co nejvíce jsem se narovnála, ale nefungovalo to. Nehleď na to, jak rovně budu stát, nebudu vypadat o nic lépe. Pořád jsem vypadala, jako bych se trmácela blátivou bažinou a vrhla se do trnitého křoví, a při tom jsem měla na hlavě ošklivou paruku.

„Staň se tou postavou a hraj,“ řekla jsem si, když jsem otevírala dveře. Pospíchala jsem přes halu k výtahu a ve spěchu jsem pozdravila recepční, kterou jsem potkala v pátek. Neměla jsem čas na zdvořilosti, protože jsem přesně za sedm minut měla být u svého stolu. Vsadím se, že bude počítat minuty.

„Hej!“ zakřičela na mě recepční. „Kam si myslíte, že jdete?“

„Do kanceláře,“ zavolala jsem přes rameno, když jsem doběhla k výtahu.

„To těžko!“ za sebou jsem zaslechla cupitání. „Zastavte se!“ řekla.

„Co?“ Otočila jsem se a podívala se na ni.

„Nehýbejte se, nebo zavolám ostrahu.“ Kolébala se ze strany na stranu, jako by se chystala vyběhnout, kdyby to bylo nutné. Ale proč?

Rozesmála jsem se. „Aha... pan Stark vám to ještě neřekl. Teď tady pracuju. Ode dneška.“ Přátelsky jsem se na ni usmála a otočila jsem se zpět k výtahu. Natáhla jsem se a už jsem se chystala stisknout tlačítko, když...

„Zadržte! Už ani hnout!“ Tentokrát křičela a já jsem v úleku vyskočila.

„Co se děje?“ zeptala jsem se. Teď na mě mířila perem, jako by to byla zbraň.

„Pan Stark mi řekl, abych vás vyvedla z budovy, pokud vás tady ještě uvidím.“

„Cože?“ Sevřel se mi žaludek. „Tohle řekl?“

„Ano.“ Teď kolem mě kroužila. „Dělal si starosti o vaše duševní zdraví, a abych řekla pravdu, když se na vás dívám, naprosto ho chápu.“ Její oči si mě prohlížely od hlavy až k patě a já ztuhla hrůzou.

„Ach, tohle,“ řekla jsem. „Moje auto odtáhli a já zkusila jet na kole, ale spadla jsem. Obvykle takhle nevypadám.“ Pokusila jsem se zasmát a situaci zlehčit. Očividně to ale nefungovalo.

„Nejste tady vítaná,“ zasyčela.

Otevřela jsem pusu. Počkat, copak mě oklamal? Byl to nějaký krutý vtíp, když mi dělal naděje? Byl to opravdu takový parchant? Byla jsem odhodlaná zeptat se ho osobně.

„No,“ napřímila jsem se před tou šílenou dámou s perem. „Chci, aby mi to řekl do očí!“ Natáhla jsem se za sebe a pevně jsem stiskla tlačítko, ale když jsem to udělala, ta šílená ženská s perem v ruce zaječela.

„Ostraha!“ Zakřičela to tak hlasitě, že se to rozléhalo celou recepční halou.

Ostraha, ostraha, ostraha, křičela na mě budova.

Zvuk bot utíkajících po mramorové podlaze mě přinutil podívat se doleva. Pospíchal ke mně hrozivě vypadající člen ostrahy.

„Vyvedte tuto ženu z budovy. Okamžitě,“ řekla recepční.

Než jsem mohla něco namítnout, než jsem mohla vysvětlit, že je to určitě nějaká příšerná chyba, ucítila jsem, jak mě za už tak pohmožděný loket bolestivě popadly prsty.

„Počkat. Počkat...“ Snažila jsem se vyprostit, ale ten muž mě vedl až ke dveřím a beze slova mě vystrčil z budovy.

Srdce mi běželo jako o závod. Bušilo mi v hrudi jako pták, který se snaží dostat ven z klece. Zaplavilo mě ponížení. A pak vztek. Nikdy dřív se ke mně nikdo takhle nechoval, nikdy dřív jsem se necítila tak trapně, tak... tak...

Z očí mi vytryskly slzy jako voda prýštící z praskliny v hrázi. To bylo podruhé, co jsem se před touhle budovou rozplakala. Bylo to znamení! Neměla bych tam pracovat. A očividně jsem tam nebyla vítaná. Přistoupila jsem k tomu malému stromku se zeleným kmínkem, ke kterému jsem přivázala svoje kolo. Přes slané slzy, které mi stékaly po tvářích, jsem skoro neviděla. Sáhla jsem si do kapsy a vytáhla jsem klíček, který mi dal soused spolu se zámek na kolo. Pokusila jsem se ho strčit do díry.

„Do prdele!“ zanáđávala jsem nahlas, když nechtěl zapadnout do zámku. Setřela jsem si slzy a zkusila jsem to znovu. Ale pořád to nešlo. Sundala jsem si ty přihlouplé brýle, kvůli kterým jsem byla slepější, než bylo nutné, a zvedla jsem si klíč k očím. Byl to klíč od mého bytu. Ne klíč od zámku na kola. Musela jsem je omylem vyměnit!

„Nesnáším tenhle den,“ zaječela jsem nahlas a bylo mi úplně jedno, kdo se na mě dívá. Narovнала jsem se a podívala jsem se na ten stromek. Věděla jsem, že tyhle věci jsou překvapivě ohebné. Ani vichřice by je nezlomila. A tak jsem jednou rukou začala zvedat kolo, zatímco jsem druhou ohýbala kmínek, abych kolo přetáhla přes vršek. Už jsem to skoro měla, když...

„HEJ!“ Zničehonic na mě zaječel hlas a ucítila jsem mokro. Zasáhl mě silný, dlouhý a studený proud vody, který mě srazil dozadu na tvrdou zem.

„Co si proboha myslíte, že děláte?“ Konečně jsem spatřila, odkud ta voda a hlas přicházejí. Mým směrem šel rozzlobený

zahradník s hadicí v ruce. „Zasadil jsem ho minulý týden. O co se to krucinál snažíte? Zabít ho?“

„Nikdy bych nezabila rostlinu,“ řekla jsem rychle. Ale očividně to bylo marné.

„Vypadněte odsud, než zavolám policii a nahlásím vás za poškození cizí věci!“

„Ale co moje kolo?“ S námahou jsem se zase postavila, zmáčená jako slepice.

„HNED!“ Ten muž zařval a zase namířil hadicí mým směrem.

Přijala jsem to jako pobídnutí k odchodu. Otočila jsem se a co nejrychleji jsem utíkala pryč.

Když jsem byla dost daleko, zastavila jsem se a znovu jsem se ohlédla na tu hroživou stříbrnou budovu. Tohle bylo nepochybně jedno z nejhorších rán v celém mém životě, přinejmenším jedno z nejhorších pěti. A že jsem už zažila pár opravdu příšerných. Ale tohle by dostalo dort i s polevou. A kdyby na tom dortu byly ty ozdobné květiny z fondánu, dostalo by je taky. Do háje s tím, tohle ráno by vyhrálo celou cukrárnu!

Otočila jsem se a vydala jsem se na dlouhou, mokrou, studenou a bolestivou cestu domů.

8

Ryan

Když jel to ráno do práce, měl v žaludku zvláštní pocit. Celý víkend na *ni* nedokázal přestat myslet.

Včera se rozhodl, že dnes Doris přinutí podat výpověď. Odhadoval, že nevydrží ani do oběda. Ale dnes si to rozmýšlel. Vlastně nemyslel na nic jiného než na *ni*.

Zvláštní Doris s ošklivými vlasy, prasklými brýlemi a přílišným oblečením, která ho objala a nechala na něm svoji vůni. Cítil ji celý páteční večer. Ani zdaleka to nebyla ta nejkrásnější vůně. Vlastně to byl spíš levný parfém nebo deodorant než cokoli jiného. Té vůně se zbavil až po obzvlášť dlouhé horké sprše.

„Zatraceně.“ Zavrtěl hlavou a tůkal do rytmu do volantu ve snaze vyhnat ji ze svých myšlenek. Když zajel na své parkovací místo, dospěl k dalšímu netypickému rozhodnutí. Nebude se k ní dnes chovat příšerně a nebude se ji snažit vyhnat, místo toho jí prostě velmi citlivě řekne, že našel někoho, kdo je pro tu pozici lépe kvalifikovaný. Dokonce jí dá i celý týdenní plat a pošle ji pryč. Nechtěl ji zase vidět plakat, takže možná bude jemnější přístup lepší?

Ale když došel do své kanceláře, byla prázdná! Rozzlobeně zíral na prázdný stůl, jako by ji mohl přimět, aby ho zázračně

zaplnila, ale to se nestalo. *Tolik k citlivému přístupu!* Napochodoval do své kanceláře a práskl dveřmi. Zavolal přímo dolů na recepci.

„Už přišla slečna Grangerová?“ zeptal se.

„Ano, přišla.“ Odpověď se ozvala okamžitě.

„No, tak kde, sakra, je? Už má pět minut zpoždění!“

„Ehm... pane Starku, řekl jste mi, abych ji vyhodila z budovy, pokud se vrátí.“

„To jsem určitě **NERĚKL!**“ vztekal se do telefonu.

„Ehm, promiňte, ale řekl... vzpomínáte? V pátek, hned po jejím pohovoru?“ Ayanda drmolila a zněla nervózně. A on si najednou vzpomněl, že to řekl. Ale to bylo předtím, než se hloupě rozhodl, že ji zaměstná.

„Promiňte. Řekl. Ale byla to chyba. Zaměstnal jsem ji,“ přiznal.

„Proboha, moc se omlouvám... neměla jsem ani tušení. Přišla a ostraha ji vyhodila a... kéž bych to věděla. Moc se omlouvám, pane Starku, já...“

„To nic,“ skočil jí do řeči. Už její zdolnou omluvu nemohl vydržet. Začínala ho z toho bolet hlava. „Kde je teď?“

„Já nevím,“ ozval se její hlas.

Ryan práskl sluchátkem, přešel k oknům ve své kanceláři a shlédl dolů na ulici. Nebylo tam po ní ani stopy. Stejně to takhle asi bylo lepší. Aspoň by se jí nemusel zbavovat. Vlastně to celé dopadlo perfektně...

Ale kdy ho popadla touha ji hledat?

Vytlačil tu myšlenku z mysli, posadil se ke svému stolu a vytáhl laptop. Nesmyslně stiskl pár tlačítek a přitom přemýšlel, kde krucinál je.

„Prokristapána!“ Vstal od stolu a vyšel z kanceláře.

Netrvalo mu dlouho, než ji našel. Poznal ji v dálce, jak se trmácí do prudkého kopce. Zezadu vypadala naprosto zničene a on přemýšlel, jak asi vypadá zepředu. Zapnul výstražná světla a zpomalil do kroku. Přijel až k ní a otevřel okénko.

„Slečno Grangerová,“ zavolal. Otočila se a proboha, *vypadala* otřesně. Byla celá zpocená, ve vlasech měla zapíchnutou větvičku, její sukně byla nejspíš roztržená, nemluvě o těch skvrnách na košili a... krvácela? „Jste v pořádku?“

„Vypadá to, jako bych byla v pořádku?“ zakřičela přes rameno a přidala do kroku. Snadno ji zase dojel.

„Nepotřebujete lékařské ošetření?“ zeptal se. Z nějakého zvláštního důvodu se staral o její zdraví.

Na okamžik se zastavila a podívala se dolů na sedřená kolena. „Jsem si jistá, že mi neupadnou nohy, jestli máte na mysli tohle,“ řekla nevrlym a sarkastickým tónem, zatímco šla stále dál.

„Kam jdete?“ musel křičet přes zvuky aut projíždějících kolem.

„Domů,“ zaječela přes rameno, aniž by se na něj podívala.

„Dnes ráno došlo k nedorozumění. Zapomněl jsem Ayandě na recepci říct, že přijdete.“

Konečně se zastavila a otočila se. Kvůli tomu pohybu se jí košile napnula na hrudi, knoflíky se horko těžko snažily udržet látku na jejích prsou. Rychle odvrátil oči.

„Víte, že mě nechala odtáhnout ostrahou?“ zeptala se.

„Omlouvám se za to. Nevěděla, že jsem vás zaměstnal. Byla to moje chyba.“ *Chyba?* Co to proboha říká? Copak zrovna přiznal, že udělal chybu? Nikdy nedělal chyby.

Zírala na něj přes ty hloupé prasklé brýle. „Cože to říkala? Něco o tom, že jste si myslel, že jsem psychicky labilní?“ Zavrtěla hlavou a pak se snažila co nejrychleji pochodovat do kopce. On zrychlil a ona se po něm rozzlobeně ohlédla. Pak